

A man with a beard and a shaved head, wearing a dark, textured coat, stands in a dark, stormy landscape. He is holding a handgun in his right hand. The background is a dramatic, cloudy sky with a bright light source on the right side. The overall mood is dark and intense.

MAFIÁN

Jana Javorská

Jana Javorská

MAFIÁN

Copyright

Autorka: Jana Javorská

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-460-9 (ePub)

978-80-7512-461-6 (mobipocket)

978-80-7512-462-3 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

S láskou věnováno mému trpělivému manželovi

PROLOG

Máma vždycky říkala, že jsem byl hrozně hodné dítě. Možná to bylo tím jejím laskavým pohledem na svět. Já jen vím, že mě táta třískal hlava nehlava pokaždé, když jsem něco provedl. Ještě, že se máma nedožila dneška. Nemohl bych se jí podívat do očí. Určitě bych v nich našel hluboké zklamání z toho, jaký se ze mě stal špatný člověk. Nechtěl jsem to, přísahám. Ovšem okolnosti si mě tak nějak přizpůsobily k obrazu svému a vyrostl ze mě grázl, jak mě táta často nazýval.

Možná, kdybych v sedmnácti neutekl ze školy a nechytil se party zlých hochů, mohl ze mě být třeba i doktor nebo učitel, jak si máma vždycky přála. Jenže máma umřela příliš mladá a táta se uchlastal. Nedalo se tedy čekat nic jiného než to, že dozraju pro kriminál. První malér dopadl naštěstí dobře. Byl jsem nezletilý a zavřeli mě jenom do polepšovny, tam jsem se však naučil hodně věcí, které grázlík jako já potřebuje k přežití. Když jsem vyšel ven, spolkla mě ulice, a já měl tedy zákonitě našlápnuto k tomu, abych co nejrychleji skončil v kriminále.

První loupežné přepadení bylo za šest let na tvrdo. V lochu jsem se skamarádil s jedním nájemným vrahem a hned mi bylo jasné, co mě čeká za práci, až vylezu. Podle jeho řečí to byly jednoduše vydělané peníze, a já je potřeboval jako sůl. Přes jeho advokáta jsem se seznámil s chlápkem, co přijímal zakázky na budoucí cíle. Jakmile jsem vylezl z lochu, už na mě čekal, aby si mě vyškolil podle sebe.

Tak jsem se pár let živil jako děvečka pro všechno: prodával jsem drogy, kradl drahá auta, vykrádal byty a vymáhal prachy. Zkrátka ostrý hoch. Mezi tím jsem ve volném čase pravidelně trénoval střelbu. Miloval jsem zbraně a neustále jsem je měnil. Pak jsem dostal svoji první zakázku a stal se ze mě na několik let velmi obávaný zabiják.

Jednoho dne jsem při rvačce se svým kamarádem neudržel nervy na uzdě a v sebeobraně jsem ho zastřelil. Naneštěstí byl u toho svědek, který včas zdrhnul, a já měl na krku pořádný malér.

Náhle byl ze mě chodící terč a já musel zmizet. Nejlépe co nejdál ze země. Ovšem pro ruskou mafii není svět dostatečně velký na to, aby ukryl jednoho vraha, který zabil synáčka mafiánského bosse. Moje volba byla jasná, když jsem chtěl přežít, nezbývalo mi nic jiného, než se nechat naverbovat do francouzských legií.

Vydal jsem se tedy co nejrychleji do Štrasburku, kde je náborové centrum Francouzských cizineckých legií. Už jako malý kluk jsem o nich hodně četl a snil jsem, že budu jednou jejich členem. Jenže táta říkal, že je to trestný čin a žádný Čech nemá šanci dostat se tam oficiální cestou, tak jsem na to zapomněl. Najednou se přede mnou vyskytla tato volba jako jediný možný způsob přežití, protože po vstupu do legií vám změní po výcviku identitu a rázem se z vás stává někdo úplně jiný.

Fyzičku jsem měl dobrou a věděl jsem, že všechny moje zkušenosti z ulice se mi tam budou náramně hodit. Koupil jsem si na cestu kapesní učebnici pro samouky, abych se naučil francouzsky co nejrychleji. Nic mě nemohlo překvapit.

Přijímací testy jsem zvládl v pohodě a po několika měsících vojenského drilu se ze mě stal pravý legionář. Mohl jsem si zvolit nové jméno a novou totožnost. Ze dne na den se Karel Procházka proměnil v Josefa Kostku zvaného José. Okamžitě po ukončení výcviku mě spolu s dalšími kolegy převedeli do Jižní Ameriky. Tam

jsem po dobu tří let sloužil u pěšího pluku ve Francouzské Guyaně. Často jsme francouzské zájmy prosazovali i jinde mimo Francii, ale pokaždé jsem se vracel do Jižní Ameriky. Můj pětiletý závazek se pomalu blížil ke konci a já se rozmýšlel, zda ještě zůstat, nebo se podívat zpátky do vlasti.

Pak se to stalo. Střepina granátu mě zasáhla do hlavy a bylo rozhodnuto. Nebylo možné ji vyoperovat tak, abych přitom nezemřel, nebo můj mozek nezůstal nadosmrti mimo provoz. Kromě občasných krátkých výpadků paměti, jsem fungoval úplně normálně, ale pravidla pro práci v legiích jsou jasná. Každý člen musí mít perfektní zdravotní stav, ovšem ze mě zranění rázem udělalo doživotního mrzáka.

Musel jsem pryč. Chtěl jsem domů, jenže já neměl kam jít. Domov už pro mě neexistoval. Nezbyvalo mi než začít znovu. Rozhodl jsem se sebrat našetřené peníze a vrátit se do Čech. Nejprve jsem si zaplatil několikaměsíční pobyt v lázních, abych se rozkoukal a zůstal ještě nějaký čas schován pod rouškou anonymity pacientů. Vyzbrojen kompletně novou totožností a plastickou operací obličeje po mém zranění, jsem si byl jistý, že by mě nepoznala ani vlastní matka. Byl jsem zpátky jako bezúhonný občan a žádný MAFIÁN.

KAPITOLA 1.

„Miláčku, můžeš mi, prosím, vyzvednout kabát z čistírny?“ ozvalo se v telefonu a Pepa se zamračil. Přímo bytostně nesnášel tyhle protivné pochůzky pro svoji manželku – úspěšnou manažerku nejznámější české pojišťovny.

„Jak si přeješ, zlato,“ odpověděl bez známek nelibosti v hlase a zavěsil.

Poslední dobou si připadal jako nějaký poslíček. Nejráději by zase vzal do ruky svoji oblíbenou útočnou pušku značky FAMAS F1 a pomazlil se s ní. Klidně by se mazlil s jakoukoli zbraní, jen kdyby mohl na moment cítit v ruce ten chladný kus kovu.

Bohužel, všechny svoje milované zbraně musel zanechat ve Francii. Těžko se mu s nimi loučilo, když odcházel, ale pravidla byla jasná. Vždy ctil zákon legie: Legionář nikdy nesmí opustit své mrtvé, raněné či svou zbraň. Nyní si kvůli tomu nucenému odchodu připadal, jako kdyby zradil. Neozbrojený se cítil nahý, proto si tajně na černém trhu opatřil několik pušek, brokovnici, jeden revolver a pistole značky: Luger, Beretta a Glock a ještě několik dalších zajímavých kousků. Navrch si dopřál přesnou kopii svojí lásky - pušky FAMAS F1, která ho provázela po celou dobu a mnohokrát mu zachránila život. Pro tuto sbírku si v garáži vybudoval dobře maskovaný sejf. Když mu bylo hodně smutno, chodil se tam tajně potěšit se svými mazlíčky, rozebíral je, čistil a něžně znovu skládal dohromady. Kromě toho bylo v sejfu několik dalších věcí, jako jsou vrhací nože a hvězdice, kuše a šípy, mačety, paralyzéry, boxery, zásahové výbušky, několik granátů, spousta munice a další potřebné věci jako třeba chloroform.

Kvůli svojí temné minulosti měl raději něco v záloze, kdyby ho snad někdy v budoucnu chtěli ohrožovat jeho bývalí kamarádíčkové z mafiánských dob. Nebyl pyšný na to, že než utekl, vydělával si jako HITMAN, neboli nájemný zabiják. Smrt se stala jeho součástí, i když teď žil tzv. normálním životem běžného člověka, kdesi hluboko uvnitř mu hlodal červ dávných dob. Občas se nečekaně vynořil a přihlásil se v podobě noční můry.

Pepa dávno pochopil, že ač se bude snažit sebevíc, stále bude mít na sobě ten cejch vytetovaný, dokud naposledy nevydechne. Manželka Marta neměla ani ponětí o jeho mafiánské éře. Jen ji občas zarazily jeho divoké sny, když sebou ze spaní prudce škubal a poté se probudil zpocený, jako kdyby běžel celonoční maraton. Naštěstí to bylo čím dál méně častější. Možná díky tomu, že se jim tři roky po svatbě narodil syn Matěj a Pepa žil jenom pro něj a pro rodinu.

Původně netušil, čím by se mohl zabývat, aby měl nějakou náplň dne a zároveň zacpal lidem pusu povídkou o nějakém věrohodném povolání. Kvůli tomu, že strávil většinu života se zbraní v ruce, neuměl nic jiného než vraždit. Rozhodl se tedy, že si založí bezpečnostní agenturu. Najal lidi a celkem úspěšně rozjel svůj byznys. Firma fungovala tak, že se o ni téměř nemusel starat. V duchu si říkal, že se stal z kozla zahradníkem.

Marta tajně chystala Josefovi narozeninový mejdan, přestože věděla, že on podobné akce zrovna nevyhledává. Narozeniny je přece nutno důstojně oslavit. Pětačtyřicítka je pro chlapa přelomový bod, kdy už si začíná uvědomovat, že nemůže dělat stejné hlouposti jako dřív a musí se umět především postarat o vlastní rodinu. Marta věřila už od první chvíle, že její Pepa je zodpovědný člověk, proto byl pro ni velký problém vymyslet nějaký originální dárek, po kterém by mohl její manžel ve skrytu duše toužit.

Zkoumala všechny možné internetové nabídky dárků pro muže, až nakonec narazila na projížďku vojenským pěchotním vozidlem. Domnívala se, že Pepa jako každý pořádný chlap, který byl na vojně, rád zavzpomíná na staré časy. Už se těšila, jak mu tento adrenalinový dárek předá. Avšak kdyby to byl Pepa tušil dřív, nikdy by na svoji oslavu nepřišel.

„Překvapení!“ zakřičela Marta společně s ostatními pozvanými přáteli, když se Pepa objevil s kabátem z čistírny přes ruku mezi dveřmi. Udiveně na všechny zíral, než mu konečně došlo, co na něho jeho manželka ušila za boudu. První se od gratulantů oddělil malý Matěj a běžel tátovi naproti. Pepa odložil věci a rozpřáhl obě ruce.

„Všechno nejlepší, tatínku!“ zahlaholil Matěj, až Pepovi zaléhalo v uších. Pepa ho zvedl do náručí a vlepil mu velkou pusou. „Máme pro tebe s maminkou úúúúžasný dárek. To budeš koukat!“ valil na tátu oči Matěj a líčil mu, co ho čeká.

„Všechno nejlepší, miláčku,“ přidala se ke gratulaci Marta a políbila svého manžela. Podávala mu pestrobarevnou krabičku převázanou obrovskou modrou mašlí.

„Připij si s námi, než rozkrojíš dort a otevřeš svůj dárek,“ vybízela ho a z tácu mu podávala skleničku s perlicím sektem.

Pepa se rozhlédl po přítomných a zahrozil na několik svých spolupracovníků: „Už je mi jasný, kam jste dneska tak mimořádně spěchali. Strhnu vám to z odměn,“ usmíval se na ně a dobíral si je.

„Pedant jako vždycky,“ kroutil hlavou jeho kamarád a kolega Peterka, „tak na zdraví, chlape!“

„Na zdraví!“ ozvali se ostatní a přitukli si.

„Asi bych měl něco říct, co?“ přemýšlel rychle Pepa.

„Nám stačí to, co do nás hustí každé den. Klidně to vynech,“ smál se další kolega Rosa.

„Právě proto. S váma to, bando jedna, v rukavičkách ani nejde. Ale abyste neřekli, tak dneska povím jenom: DĚKUJU!“

„Tak už si rozbal ten dárek. Podívej, jak se Máťa třese, co na to řekneš. Byl to vlastně tak trochu i jeho nápad,“ vybídla Pepu Marta, když viděla, jak se jejich pětiletý syn nemůže dočkat, kdy táta sundá mašli a roztrhne obal na povrchu.

Pepa pomalu a opatrně rozvazoval stuhu, aby schválně svého syna napínal. Jakmile sundal barevný papír a otevřel víko krabice, uviděl dárkový certifikát. Vyndal ho ven a začal číst. Náhle jako by vrostl do země. Napadlo ho, že se snad jeho manželka nějak dopátrala Pepovy minulosti. Že by v noci mluvil ze spaní? Nechápal, jak jinak by se o tom mohla dovědět. Doufal, že to snad bude jen shoda podivných okolností a vynutil na tváři falešný úsměv.

„Tobě se ten dárek nelíbí, tatínku?“ posmutněl malý Matěj.

Pepa, aby zachránil situaci, spěšně vymýšlel výmluvu.

„To jsem přece neřekl, je mooc skvělý. Ještě nikdy jsem si nehrál na vojáky. Rád se tím svezu. Určitě to bude veliká zábava. Jen mám strach, že až mě tam zavřou a rozjedou se, udělá se mi špatně a všechny je tam pozvracím,“ dodal rychle.

„Nene, tak já jim řeknu, aby s tebou jezdili opatrně,“ uklidňoval ho malý Matěj.

„To je potom v pořádku. Už se moc těším a děkuju,“ otočil se na manželku a znovu ji políbil.

„Vážně se ti ten dárek zamlouvá? Měla jsem pocit, že tě nějak vyděsil,“ vyptávala se Marta.

„Všechno je v pořádku. Jen mám trochu klaustrofobii a nevím, jestli z toho auta neuteču dřív, než se rozjede,“ obhajoval se Pepa.

„Můžeme to vyměnit za něco jiného. Cokoli tě napadne. Netušila jsem, že máš takovýhle problém. Nikdy jsme o tom spolu nemluvili.“

„Však nebylo proč.“

Pepa se vlastně ani příliš neobával toho, že se svezou vojenským vozidlem BVP. Jen netušil, jak moc se mu vrátí vzpomínky na válku v Africe a jiných zemích postižených válečným konfliktem, kde zasahoval jako legionář. Mohlo by to prohloubit jeho noční můry a to rozhodně nechtěl. Byl rád, že se mu v poslední době začaly vytrácet a nebyly už tak časté jako dřív.

Zpočátku, když se zaučoval v podsvětí, míval zlé sny. Vykonyval tu nejspínavější činnost – vydíral každého, kdo mohl jen trochu pustit chlup, a neštítel se přitom ani bolestivého mučení. Uřezané prsty, strhané nehty, mlácení, dušení a další ohavnosti byly součástí jeho každodenní práce. Díky této nechutné zkušenosti si však vydobyl uznání při akcích jako legionář, který dokázal z nepřítele dostat i ty informace, o nichž dotyčný ani netušil, že je zná.

Ted' tady Pepa seděl uprostřed svých současných přátel a pokoušel se usmívat, aby to vypadalo, že se baví stejně dobře jako všichni ostatní. Nejraději by někam zalezl, aby měl klid. Kvůli Martě a malému Mát'ovi se však musel tvářit jako šťastný a mile překvapený otec. Uvnitř se však už nemohl dočkat, až oslava skončí a zbylí hosté konečně odejdou do svých domovů.

„Stalo se něco?“ zeptala se ho Marta, když se osazenstvo rozešlo a Pepa jí pomáhal sklízet nádobí.

„Ne. Proč se ptáš?“

„Nehraj to na mě, miláčku. Víš přece, že už to na tobě poznám.“

„Jsem jen nějaký unavený poslední dobou,“ pokusil se ji uchlácolit, ale pro jistotu se jí přitom nedíval do očí. Zaručeně by tu jeho nevinnou lež odhalila.

„Víš, jak moc nesnáším oslavy,“ zabručel konečně.

„Myslela jsem si to. Pochop jen, že nemůžeš dokola bojkotovat všechny podobný akce a ani sám nikoho nepozvat. Lidé tě mají rádi. Přestaň si hrát na mrzouta. To přece vůbec nejsi ty,“ nabádala ho Marta a něžně ho objala kolem pasu.

„To jsem se tolik snažil, aby to na mně nebylo poznat,“ povzdechl si Pepa.

„Přežil jsi to, máš to za sebou, tak se přestaň mračit. Už kvůli tomu dítěti. Víš, jak se na tu oslavu těšil?“

„Aspoň, že někdo,“ brblal dál Pepa.

„Nebud' protiva,“ pokárala ho ještě jednou Marta. „Víš co? Necháme to na zítra. Já mám volno a můžu to uklidit. Jsi oslavenec a musíme si to spolu užít jen my dva,“ odložila špinavý talíř znovu na stůl a lákala ho do ložnice.

„No, konečně dostanu ten správný dárek, na který jsem celou dobu čekal,“ řekl Pepa a nechal se vést svojí manželkou.

Ačkoli spokojeně usnul v objetí svojí ženy, zlé sny ho trápily celou noc. Neustále sebou škubal a převaloval se. Vrátil se v čase do svého mládí a znovu prožíval situace, kdy někoho pronásledoval.

„Nestřílej, prosím, nestřílej!“ žadonila jeho oběť, ale on nemilosrdně splnil zakázku. Proč taky ne, když dostal tučnou zálohu a zbytek si převezme večer.

Neznámý muž klečel na okraji bažiny a žalostně vzlykal. Dobře věděl, že svého vraha již nemůže ničím obměkčit a jeho chvíle jsou sečteny. Čekal, až stiskne spoušť a pak bude jen černočerná tma. Pepa stál s namířenou zbraní a jen v duchu tiše odpočítával. Sám netušil, proč to pokaždé dělá, ale stal se z toho jeho vlastní vnitřní rituál, který ho uklidňoval. Obzvláště když mířil na vzdálený cíl zbraní s dlouhou hlavní. Při každé cifře se zhluboka nadechl a při další vydechl. Jakmile se dostal k nule, byl absolutně klidný a jeho ruka se nikdy nezachvěla.

„Ušetři mě! Prosím!“ skučel muž. Pepa byl v polovině odpočítávání, když se dotyčný náhle otočil a podíval se Pepovi zpříma do očí. Pepa v něm spatřil svoji vlastní tvář, ale ne tu mladou z dávných dob, ale tu současnou po plastice. V ten moment se probudil. Prudce se posadil na posteli a srdce mu bilo jako o závod. Byl celý zpotený a divoce oddychoval.

„Stalo se něco?“ ozvalo se vedle něho. Marta jen rozespale mžourala do tmy.

„Nic. Spi dál. Měl jsem jenom zlý sen,“ snažil se ji uklidnit, ale víc než ona by to potřeboval sám. „Jdu se napít,“ prohlásil, vstal z postele a odešel do kuchyně. Podíval se do ledničky, ale zase ji ihned zabouchl. Otevřel okno a zapálil si cigaretu. Jen tak zíral do chladné noci a snažil se zahnat nepříjemné myšlenky.

„Jsem vrah. Hnusnej vrah. Můj syn se to nikdy nesmí dozvědět, jinak by mě za to začal dozajista nenávidět,“ běhalo mu hlavou.

Vždycky se domníval, že ho bývalé skutky nemůžou nijak ovlivnit. Prošel si přece tvrdým výcvikem a jen tak ho něco nerozhodí. Opak byl však pravdou. V poslední době se mu jeho dávné činy vracely jako bumerang. Ačkoli se chtěl vymanit ze spárů minulosti, vůbec se mu to nedařilo. Čím víc chtěl být vzorným otcem a manželem, tím častěji ho jeho staré skutky pronásledovaly. Nemohl už nikdy odčinit to, jak kdysi žil. Byl vrah, byl zločinec, byl žoldák a hlavně byl mafián. Byl všechno, jen ne to, čím by si přál být.

KAPITOLA 2.

Pepa seděl v restauraci a čekal, až dorazí jeho manželka Marta s malým Matějem. Nesnášel tyhle zbytečné chvíle v nákupním centru, ale čas od času to absolvoval, aby vyhověl svojí ženě. Nikdy však moc dlouho nevydržel a po několika desítkách minut se vytratil do restaurace či jiného druhu občerstvení s nějakou rádobou věrohodnou výmluvou. Marta už ho znala a vždy to přešla s úsměvem na rtu. Naštěstí vydržel pokaždé trpělivě čekat, dokud si Marta sama vše nenakoupí.

Měl už přečtené téměř celé noviny a jeho pohled směřoval stále častěji ke dveřím v očekávání, že se jeho rodina brzy objeví. Náhle ho upoutala přicházející skupinka mužů, oblečených v černých sakách. Uprostřed nich, spatřil známou tvář. Příchozí se podíval směrem k němu a obdařil ho jakýmsi tajemným úsměvem. Pepu přepadlo chvění kolem žaludku. Proti němu kráčel jeho úhlavní nepřítel, šéf ruského gangu, jehož syna Pepa při rvačce zabil. Gavriil Trofimov. Ano, nebylo pochyb. Tu tvář nepatrně sešlou věkem by poznal v milionovém davu. Teď se k němu pomalu přibližoval. Pepa automaticky sáhl pod paži, ale pak si uvědomil, jak byl jeho pohyb zbytečný. Vždyť už dávno chodí mezi lidi beze zbraně. Nenápadně se jakoby podrbl a stáhl ruku zase zpátky.

Určitě je to jeho poslední chvílka. Některý z Trofimovových hochů zaručeně vyndá nabitou pistolí s tlumičem a tiše do Pepy vypálí několik ran z přímé blízkosti. Honem si rozmýšlel možnost účinné obrany nebo útěku. V ten moment se za ním postavil jakýsi

člověk a kráčel s napřaženou paží vstříc k uvítání Gavriila Trofimova.

„Uklidni se, sakra!“ okřikl se Pepa. „Vždyť tě nemůže poznat,“ pokoušel se uchlácholit sám sebe, ale srdce mu tlouklo tak, že to muselo být slyšet široko daleko.

Příchozí se posadili ke stolu hned za Pepu a nerušeně se bavili v ruském jazyce v domnění, že jim nikdo nerozumí. Pepa nervózně poklepával nohou a uši měl našpicované, aby pobral z jejich hovoru co nejvíce. Nejprve se sice chtěl rychle sbalit a odejít, ale zvědavost mu přece jen nedala. Sáhl pro denní tisk a opět si ho rozevřel v klíně.

„Skolka? (kolik)“ uslyšel za sebou, avšak odpověď přebil zvuk kávovaru.

„Da, (ano) chorošo (dobrá)“ pokračoval kdosi.

„Ja tóže soglásen, (také souhlasím)“ ozval se další hlas.

Pepa zaujatě listoval v novinách, předstíral četbu a snažil se zaslechnout co nejvíce. Najednou se muži zvedli, rozloučili se a opět v tichosti odešli. Nebylo pochyb, že šlo o domluvu nějakého obchodu. Pepa se okamžitě vrátil v čase do dob svojí mafiánské praxe. Teď má šanci se toho mizery Trofimova konečně zbavit. To by však musel vyrazit na nebezpečnou cestu, ze které není návratu. Dobře si uvědomoval, jak moc by tím ohrozil svoji rodinu a to zaručeně nemůže dopustit.

Konečně se ve dveřích objevila Marta se synem, který se ihned rozběhl k tátovi. Pepa rozevřel náruč a čekal, až mu do ní Matěj skočí. Pak ho pevně sevřel a políbil ho do vlasů. Věděl, že zatím je jeho rodina v bezpečí, dokud on sám nějakým způsobem neprozradí svoji totožnost. Nechtěl udělat jakýkoliv nepředložený čin, kterým by o svoje milované mohl přijít.

„Tati, hele, co mám,“ Matěj ukazoval tátovi nové autíčko, které si právě koupil.

„Tak kolik mě ten výlet stál?“ obrátil se Pepa s úsměvem na svoji ženu.

„Ale no tak, miláčku, vždyť víš, že je to zapotřebí,“ políbila ho Marta a dosedla proti němu ke stolu. Tašky s nákupy složila vedle sebe na židli.

„Já už mám hlad jako vlk,“ domáhal se nějaké dobroty malý Matěj.

„Tak co si dáme?“ Pepa mávl na číšníka a požádal o jídelní lístek.

Matěj pustil autíčko po podlaze. Pomalu vrčivě dojelo až k vedlejšímu stolu, kde stále ještě setrval onen neznámý muž. Pepa se na něho rychle otočil. Dotyčný však s úsměvem sebral autíčko ze země a podával ho chlapci. Pepa mu kývnutím poděkoval. Zkoumavě si ho prohlížel, snad už jen ze zvyku. Co kdyby někdy náhodou ...

„Jak se říká?“ napomenul rychle syna, aby nezapomněl na slušné vychování.

„Děkuju,“ Matěj popadl autíčko a opět vylezl na židli.

„Rádo se stalo, mladý muži,“ pronesl perfektní češtinou neznámý. Pepa se snažil vryt si do paměti jeho obličej pro případ, že by se mu někdy nebezpečně připlctl do cesty.

Marta to celé ani nekomentovala, jen dál vedla debatu o tom, co nakoupila, a že by měl jít Pepa s nimi, aby mu mohla obstarat nějaké nové džíny. Věděla, jak její manžel k smrti nesnáší převlékání se v kabině.

„Já si nějaké pořídím, slibuju,“ pokusil se odbýt její lamentování Pepa, ale myšlenky se mu honily někde úplně jinde. Konečně jim číšník přinesl objednávku a u stolu nastalo na chvíli ticho.

Doma si Pepa přehrával scénu z restaurace znovu a znovu. Něco ho táhlo zpátky do zločineckého období a on se tomu nedokázal bránit. Věděl, že teď ho nikdo z jeho bývalých kumpánů nemá šanci poznat, přesto všechno v něm hlodal jakýsi neodbytný červík. Pepa se ho pokoušel zahnat, ale marně.

Když ulehl do postele, paměť mu neustále opětovně zabíhala do minulosti. Zase nemohl dlouho do noci usnout. Pokusil se připomenout si tváře svých nepřátel z té doby, aby se jim v případě náhodného setkání vyhnul. Věděl, že se na nich určitě podepsal čas. Svoje protivníky a ostré hochy, se kterými se kdy dostal do křížku, si třídil v mysli jako v kartotéce. Počítal je na dobrou noc jako ovečky, ale spánek se ne a ne dostavit. Již po několikáté zkontroloval čas na digitálním budíku. Zase další probdělá hodina.

Sáhl do zásuvky nočního stolku a vyndal čtečku s podsvícením. Nalistoval poslední rozečtenou knihu, ale nebyl schopen se soustředit na její obsah. Po půl hodině to vzdal a uložil přístroj zpátky do šuplíku. Potichu se vyhrabal z postele a šel se do kuchyně napít studené vody. Rozsvítil světlo na lince a natočil si z kohoutku plnou sklenici. Několikrát se napil a díval se na svůj odraz ve dvířkách linky.

„Stárneš, brachu. Měl by ses dát zase trochu do pucu,“ řekl svému obrazu a přejel si dlaní přes strniště na tváři. Zítra začne opět trochu posilovat, aby se dostal do lepší formy. S tímto předsevzetím se vrátil do postele a za chvíli usnul.

Ve snu se Pepa přenesl do Afriky. Kolem něho byla válečná vřava, vybuchovaly minometné granáty, kulky svištěly kolem uší a do toho křik a řev těch, kteří právě neměli to štěstí a neunikli

smrtící ráně. V tom všem chaosu spatřil uprostřed cesty svého milovaného Matěje, jak si pouští autíčko. Pepa na něho gestikuloval, aby se schoval, ale on ho neviděl. Stále tam jen seděl. Náhle k němu přišel ozbrojený muž a podal mu autíčko. Pepa v něm poznal Trofimova. Obrátil se k Pepovi, namířil zbraň na dítě a začal se smát hlasitým smíchem. Pepa se k němu rozběhl, aby svého chlapečka ochránil, ale nohy se mu bořily do horkého písku a on se nemohl hýbat. Z plných plic jen křičel: „Ne! Nech ho být! To je můj syn.“ Trofimov mu odpověděl: „Tys zabil mého, já teď zabiju tvého.“ Pepa se na Trofimova snažil vystřelit, ale jakmile zmáčkł spoušť, uviděl, jak kulka míří na malého Matěje.

Vyděšeně se posadil na posteli.

„Co se děje, miláčku?“ dotazovala se Marta rozespale svého manžela.

Pepa se pokoušel chytit dech. Zase noční můra. Tolik by si přál, aby mohl jednou prospat celou noc, bez toho aniž by ho trápily takovéto strašlivé přeludy.

„Nic. Spi,“ snažil se ji Pepa uklidnit. Marta se tedy otočila na druhý bok a znovu usnula. Pepa s úlevou, že to byl jen sen, mžoural do tmy. Cítil, jak mu po těle stékají pramínky potu. Vylezl tedy z postele, propocené triko pohodil v koupelně na koš se špinavým prádlem, přehodil přes sebe župan a spěchal na balkon, aby si zapálil cigaretu. Slíbil sice Martě, že už nebude kouřit, ale copak to jde, když je v neustálém stresu?

Tolik by si přál zbavit se těch přeludů, ale to by musel ke cvokaři. Kdepak, tam nemůže. Určitě by na sebe pověděl příliš mnoho věcí, které zatím nikdo neví. Třeba by mu pomohla hypnóza. Hodně o tom slyšel a četl. Ovšem není v situaci, kdy by si mohl dovolit, aby se na něho cokoli provalilo. Nikdo mu nezaručí, že doktor se nepodřekne a Pepa bude dál žít v nejistotě. Nechtěl dopustit, aby jednoho dne někdo zabušil na jejich dveře a pomstil se za všechny Pepovy staré hříchy.

„Kdy si vyzvedneš svůj dárek?“ zeptala se Marta jen tak mezi řečí u snídaně.

Pepa se zarazil. Netušil, o čem vlastně mluví. Tázavě se na ni podíval.

„No přece ta jízda vojenským autem nebo co to je. Jak že se tomu vlastně říká?“ pokračovala.

„BVP – bojové vozidlo pěchoty. Určitě brzy. Jakmile bude trochu hezky. Hlavně až bude v práci trochu míň honičky,“ snažil se Pepa alespoň dočasně vycouvat z toho, aby si připomněl vojenská léta a vraždění v Africe.

„No, máš tam myslím rok na to, aby sis to vybral. Nebo si můžeš poukaz vyměnit za něco jiného, jestli ti to nevyhovuje,“ dodala Marta a projížděla čerstvé zprávy na tabletu.

„Uvidíme. Mrknu na to, až bude čas. Třeba tam bude nějaká společná atrakce, aby z toho měl taky něco malej,“ vymýšlel varianty Pepa.

„Jo, to určitě. Je to tvůj dárek,“ ujistila ho Marta.

„Takže si s ním můžu naložit, jak chci?“ škádlil ji Pepa. Marta zvedla oči od tabletu.

„Myslela jsem, že si rád zavzpomínáš na vojnu. Alespoň tak o tom mluvili chlapi v práci. Ale jestli ti to nevyhovuje, tak si s tím dělej, co uznáš za vhodný.“

„V pohodě. Já jen že na vojně jsem se tím najezdil až až. Raději bych něco současného, víš. Třeba seskok padákem v tandemu, nebo projet se po okruhu závodním autem, či tak něco,“ toužil se z toho Pepa vykrotit.

„Chápu. Je mi to fuk, co s tím učiníš. Budu ráda, když si najdeš něco, co se ti bude líbit. Tak to bylo původně myšleno. Taky

mě mohlo napadnout, že koupím adrenalinový voucher a ty si pak vybereš," mračila se Marta s vědomím, že se Pepovi její volba zrovna moc nezamlouvá. Pepa náhle zpozorněl a honem se chystal nastalou situaci zahrát do autu.

„Jsi zlatíčko. Jsem moc rád za takový dárek. Netrap se tím. Promiň," rychle se k ní nahnul, aby jí dal polibek do vlasů.

„Chtěla jsem se s tebou o tom poradit, ale nebylo by to překvapení," brumlala Marta.

„Víš co? Mrkneme na to spolu, jo? Otevři ty stránky, ať víme, co dál ještě ta firma nabízí.“

Chvilku spolu listovali v nabídkách, a pak si Pepa zvolil jízdu na vodních lyžích. Přikoupil ještě další kupon pro Martu a lekci s instruktorem pro malého Matěje. Věděl, že takto mu jeho žena odpustí projevený nevděk.

Marta samozřejmě ráda souhlasila se společným výletem a už si pomalu začínali plánovat, kdy se tato akce uskuteční. Pepa se na to opravdu těšil a byl rád, že si to užije mnohem víc a bez zbytečných černých vzpomínek na minulost, které by jízda v BVP zaručeně vyvolala. Snad už si může oddechnout. Ještě kdyby se tak mohl zbavit svojí noční můry.

Pepa seděl v čekárně psychiatrické ordinace a rozmyšlel se, zda by nebylo lepší, kdyby odešel.

„Když už ses dokopal až sem, tak sed' a čekej. Uvidíš, třeba ti to pomůže," přemlouval ho vnitřní hlas.

„Pojďte dál, pane Kostko.“ Ve dveřích ordinace se objevil vetchý stařeček s brýlemi na nose a lákal Pepu dovnitř. Pepa nepatrnou chvilku zaváhal. Zdál se mu příliš starý na to, aby mohl

ještě vykonávat funkci doktora a mít přehled. Nakonec se přece jen zvedl a vešel dovnitř.

„Tak mi povězte, co vás trápí,“ vybědl ho doktor.

Pepa popsal svoje hrůzostrašné vidiny, ale jemně je upravil, aby se doktor příliš nevyděsil.

„Zažil jste nějaký šok nebo jiné trauma, jejichž důsledkem by mohly být tyto sny?“ vyzvídal dál doktor.

„V mládí jsem viděl autonehodu, kdy náklad'ák přejel muže. Jinak o ničem jiném nevím,“ odpověděl Pepa, ale tak trochu pozapomněl dodat, že to auto řídil on a dotyčná oběť byl nepohodlný svědek, kterého měl za úkol zlikvidovat.

„To by mohlo být příčinou současných obtíží. Jakou práci vykonáváte? Nejste náhodou v poslední době ve stresu? Ten bývá spouštěčem nejrůznějších onemocnění,“ pokračoval doktor ve výkladu.

„Máte pravdu, pane doktore. Nějak teď nevím, kde mi hlava stojí. Nikdy by mě nenapadlo, že moje přepracovanost může vyvolat děsivé noční můry,“ hrál Pepa svoji předem připravenou roli a čekal jen, že mu doktor dá recept na nějaké prášky a on bude mít klid.

„Dobrá tedy. Předepíšu vám něco, co by vám mohlo pomoci. Vy mi na oplátku slíbíte, že zmírníte vaše hektické tempo a budete víc odpočívat. Přijdete se mi ukázat přibližně za dva týdny. Kdyby léky nezabraly, uděláme důkladné vyšetření. Souhlasíte?“ prohlížel si doktor zkoumavě Pepu.

„Samozřejmě, pane doktore. Slibuju, že se vynasnažím zpomalit. Ovšem nevím, jak moc se mi to povede. Blíží se konec měsíce a to je vždycky hrozný frmol.“

„Chápu, ale zdraví je přednější. Musíte zvážit, co je důležitější. Byl bych nerad, kdybyste mi vyčerpáním zkolaboval. Šetřete se,“ nabádal ho doktor na rozloučenou.

„Děkuji vám za pochopení, pane doktore. Budu dělat maximum pro to, aby se můj psychický stav rozhodně zlepšil. Nerad děším v noci manželku,“ sliboval Pepa a chvatně se rozloučil. Hlavní pro něho bylo, že má v ruce recept, a doufal, že léky ho dostanou konečně zase do pohody.

Pepa se opravdu pokusil zvolnit tempo, a dokonce si našel i chvíli, kdy si zašel v pracovní době do jejich firemní posilovny. Najednou se cítil mnohem líp a nadával si, že už to neudělal dávno. Po měsíci užívání předepsaných léků jeho noční můry začaly pomalu mizet. Nebýt situace, kdy málem naboural auto a šlo mu u toho o život, určitě by se mu nezdál ten ošklivý sen, jak pronásleduje svoji oběť. Tehdy toho muže vytlačil z mostu do řeky a ujel. Pád z výšky několika desítek metrů tento člověk neměl šanci přežít.

Ve svém snu však viděl, jak dotyčný vyplaval na hladinu, a v jeho tváři poznal šklebícího se Trofimova. Opět se probudil zpocený a vyděšený. Přemýšlel, zda o této události má povědět doktorovi, avšak nakonec se rozhodl, že o tom raději ještě pomlčí. Má čas na to, aby zjistil, zda léky opravdu zabírají.

KAPITOLA 3.

„Postarám se o to,“ řekl Pepa a v duchu už si představoval, jak zakázku provede.

„Znovu opakuji, tělo nesmí být možné identifikovat,“ ujišťoval se muž sedící na lavičce nedaleko Pepy a předstíral, že čte noviny. Pepa pokuřoval cigaretu a naoko si hrál s telefonem. Muž sroloval tiskovinu a vložil do ní obálku plnou peněz.

„Tady je záloha,“ prostrčil noviny s obálkou mezerou mezi opěradlem lavičky a sedačkou. Pepa nenápadně zkontroloval obsah.

„Fotky a ostatní náležitosti jsem poslal na email,“ pokračoval muž. „Musí to být hotové do konce týdne.“

„Dobrá,“ prohodil Pepa ledabyle, jako kdyby se ho to netýkalo.

„Zbytek peněz jako obvykle,“ dodal muž, vstal, upravil si klobouk, nasadil si sluneční brýle a odcházel.

Byl to prostředník, se kterým Pepa už delší dobu spolupracoval. Když mu poslal zprávu s žádostí o schůzku, bylo mu předem jasné, že ho čeká další úkol. Nikdy se na nic neptal. Jen provedl, co se po něm chtělo, zinkasoval peníze a o nic víc se nestaral. Jediné, co mu bylo proti srsti, byly vraždy žen nebo dětí. Ty stále vehementně odmítal. Ne, že by nebyl schopen něco takového udělat, ale tušil, že by z toho určitě měl výčitky svědomí.

Nyní seděl doma u televize, ale vůbec nevnímal děj filmu. V hlavě mu běhaly obrazy všech jeho podobných akcí, jako byla kdysi tato.

„Kolik jich mám jen na svědomí? To by určitě doktor nepochopil,“ přemýšlel Pepa a pokoušel se upamatovat na dobu před útekem k legiím. Vzpomněl si, jak jednoho bohatého podnikatele, na kterého dostal zakázku, unesl, zmlátil ho tak, že omdlel, pak ho posadil do auta, do kufru mu přidal dva umělé kanystry s benzinem a auto s tímto mužem v bezvědomí za volantem shodil ze stráně do rokle, kde ho dlouho nikdo nehledal.

„Tohle přece nemůžu vyprávět doktorovi!“ povzdechl si nahlas. Dozajista by to pro něho znamenalo doživotí. Nevěřil, že by se doktor nepochlubil, že má v ordinaci nájemného vraha.

Číslo, kterého se dopočítal při opětovném přehrávání svojí hrůzné kariéry, se vyšplhalo něco přes padesátku. Pak udělal tu osudovou chybu a zastřelil mladého Trofimova. Tím jeho dosavadní život skončil.

Čím více se snažil svoji otřesnou minulost vytěsnit z hlavy, tím častěji se mu vybavovaly všechny jím provedené vraždy. Věděl, že by se potřeboval očistit, jenže nedokázal sám a dobrovolně udělat krok, který by ho vedl ke zkáze. Dávno chápal, že už se to netýká jen jeho samotného, ale že by tím ublížil i svojí rodině. Musí proto zachovat doživotní mlčenlivost. Několikrát dokonce koketoval s myšlenkou, že by přijal nějakou víru, aby se mohl vyzpovídat knězi a dostal rozhřešení. Rozum mu však radil, že by to nebyl ten nejlepší nápad. Dál se tedy trýznil vzpomínkami a čelil pronásledování svých děsivých snů.

Kupodivu ho tolik nemrzely činy, které provedl jako legionář, jako ty, jež dokonal před svým útekem z vlasti. „Byla to válka a já byl jen voják,“ omlouval sám před sebou vraždy, zabíjení, drancování a násilí páchané v Africe na tamním obyvatelstvu. Jako by to byl někdo jiný. Necítil se za to